

נושא: מעז יצא מתוק

הנושא עוסק בצמיחה, בתהליך שאנחנו עוברים כשאנו גדלים. מקרים שמצמיחים אותנו, וכלים לצמיחה אישית וחברתית. במקביל נתייחס לאיכות הסביבה והנקיון - תוך חגיגת זמן שבט וחג האילנות. כמובן ש"מעז יצא מתוק" זוהי חידתו של שמשון לפלישתים - אך ממנה ניתן ללמוד שהדבורה היא דבר עז! עוקץ! אך ממנה יוצא הדבר הכי מתוק שיש שזה הדבש.. ממש כמו בתהליכים שלנו.

מערך "גינה קהילתית"

הכנה מוקדמת

בפעילות זו כל סניף קיבל שתילים וקבע מקום לגינה הקהילתית שלו. יוצאים עם כל החניכים לקשט ולטעת את הגינה.

צריך למתג את הגינה. להביא טושים דפים סלוטייפ וקיסמים ולרשום שמות ליד השתילים או שלטים חמודים. כמו כן להכין עם הצוות שלט גדול ובו מצויין שזו גינה קהילתית-עוז.

לפני היציאה לקישוט הגינה נסביר לחניכים למה בכלל נוטעים עצים בט"ו בשבט, נספר להם סיפור קצר וגם נחלק להם צ'ופר.

סוגי השתילים

"זוטה"

"הספרלואה"

"הדס מצוי"

"בן עוזררי"

"אוזביון"

"גילת"

"ריחן"

"רוזמרין"

"פיגם"

"עופרית"

"סבל"

"מרווה"

שמירה ושתילה

עד יום השתילה יש לשמור את השתילים במקום קריר ומוצל, להשקות אותם ולשמור עליהם-שתילים שלא יושקו וישמרו יתיבשו..

וכך יש להסביר לילדים בשעת השתילה שיש לשמור ולטפח את הגינה כל יום! או כל כמה ימים ושהם אחראיים שהיא תשמר!

סיפור

"היה זה לפני שנים רבות מאוד, חוני המעגל, שהיה חכם גדול מאוד, יצא בוקר אחד מבית המדרש והלך לטייל. בדרכו פגש איש זקן, כפוף גב ולו זקן לבן ארוך. אותו איש החזיק בידו מעדר ולצידו היו שתילים רכים. בירכו חוני המעגל לשלום ושאלו מה מעשיו.

ענה לו הזקן: "עצי חרוב אני נוטע". התפלא חוני על תשובת הזקן. "חרובים?! הלא אתה איש מבוגר, אתה באמת חושב שתזכה לאכול מפרי החרובים שאתה נוטע? הרי לוקח לעץ מספר שנים עד שאפשר לאכול מפריו."

חיך הזקן ואמר: "כשאני הגעתי לעולם נהנתי מפירות העצים שנטעו אבותיי, עתה כשקרבים ימי למות, משאיר אני עצי פרי לילדיי". חוני התייחס לדבריו בביטול.

נטיעות שנוטע זקן זה נועדו לילדיו ונכדיו?! נפרד ממנו חוני לשלום, אך לפתע חש בעייפות גדולה. הוא הרגיש שהוא חייב לעצור ולנוח לפני שהוא מתמוטט מרוב עייפות.

ישב חוני, עצם את עיניו ונרדם. כאשר התעורר חוני, הסתכל סביבו ולא הבין מה קורה. הוא ישן מתחת לעץ חרוב גדול שהצל עליו מפני השמש החזקה. תחת העץ היה בור מים וכשהציץ בו חוני, הוא לא זיהה את הדמות הנשקפת בו. שערו צמח פרא, זקנו היה ארוך ונשזרו בו שערות שיבה רבות.

לפתע ראה חוני מצידו השני של העץ אדם מבוגר קוטף חרובים מן העץ, היה נדמה לחוני כי הוא פגש כבר אדם זה בעבר. פנה אליו חוני ושאלו: "האתה הוא אותו אדם שנטע עץ זה?" צחק האיש ואמר: "לא ולא, היה זה סבי שנטע עץ זה לפני 70 שנה". הבין חוני את שקרה לו. בגלל שלא הבין את מחשבתו של אותו זקן ודאגתו לדור העתיד, נענש ונפלה עליו תרדמה בכדי שיוכל לראות בהתגשמות דבריו של אותו חכם זקן, שעל אף גילו המופלג, לא חשב רק על עצמו, אלא גם על הדורות הבאים אחריו."

מהסיפור אנחנו לומדים גם את החשיבות של שתילת עצים ובמיוחד עצי פרי וגם את דרך החשיבה שצריכה להוביל אותנו בזמן השתילה. כמו שאותו אדם זקן לא חשב על עצמו ועל כך שהוא לעולם לא יוכל

ליהנות מפירותיו של עץ החרובים שהוא נוטע אלא חשב רק על הדורות הבאים שיזכו ליהנות מפירותיו. אנחנו צריכים לחשוב גם על אחרים במיוחד בזמן מצווה כגדולה של שתילת עצים בארצנו הקדושה.

איך נוטעים!?

1. חופרים מעט בחול.
2. לוקחים את השתיל בעדינות.
3. מכניסים לבור הקטן
4. מכסים בחול
5. מקשטים מסביב
6. משקים ואוהבים את השתיל הוא גדל ממילים טובות מים ושמש!

צופר

ברכת הנוטע במידה ויש תקציב- מצורף עם עט חפירה / מגריפה מפלסטיק של ילדים לכל חניך.

תספרו להם שכל פעם ששותלים שתיל כדי שהוא יגדל צריך להתפלל עליו את התפילה הזאת והוא גדל!

מומלץ לקרוא כולם ביחד בקול רם!!

בס"ד

תפלת הנוטע:

אָבינו נְשַׁבְּשָׁמִים, בּוֹנֵה צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם
וּמְכוּנֵן מַלְכוּת יִשְׂרָאֵל, הַשְׂקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם
וּבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאָדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ
כִּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ.

וְהִשְׁפַּע עָלֶיךָ מִטּוֹב חֶסֶדְךָ. תָּן טַל לְבָרְכָה
וּגְשָׁמֵי רֵצוֹן הוֹרֵד בְּעַתְּם לְרוּחוֹת הָרִי יִשְׂרָאֵל וְעַמְּקִיָּה
וּלְהַשְׁקוֹת בָּהֶם כָּל צְמַח, עֵץ וּנְטִיעוֹתֵינוּ.
הַעֲמַק שְׂרָשִׁיהֶם וְגַדֵּל פְּאָרֶם, לְמַעַן יִפְרְחוּ לְרֵצוֹן
בְּתוֹךְ שָׂאֵר עַצֵּי יִשְׂרָאֵל לְבָרְכָה וּלְתַפְאָרָה.

וְחִזַּק יְדֵי כָּל אַחֵינוּ הָעֹמְלִים בְּעִבּוּדַת אֲדַמַּת הַקִּדְשׁ
וּבְהַפְרָחַת שְׂמֵמָתָה. בָּרֵךְ ה' חֵילֶם
וּפַעַל יָדָם תִּרְצָה. הַשְׂקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם
וּבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ, אֶת יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאָדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ
כִּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ.
אָמֵן.